

Ce este „strigarea de la miezul nopții”?

Sâmbătă, 15 decembrie 2012 - Gili Cârstea

Au trecut doi ani de când fratele Ted Wilson, proaspăt ales președinte al CG la sesiunea din Atlanta 2010, anunța proiectul major al administrației lui: Redeșteptare și reformă. Din această poziție înaltă, el recunoștea că biserica doarme și nu s-a sfiit să citeze avertizarea cerului că „cea mai mare și mai urgentă nevoie a noastră, ca popor, este o redeșteptare a adevăratei evlavii.”

Și s-a ținut de cuvânt. Câteva luni mai târziu, la primul Consiliu de toamnă al CG, a mobilizat toate resursele bisericii pentru a promova în câmpul mondial o vastă campanie pentru redeșteptare și reformă.

Toate departamentele bisericii au făcut o prioritate din această nouă direcție, și nu a existat nicio entitate semnificativă care să se opună acestui grandios proiect. A fost proclamat un apel urgent către biserica mondială [vezi detalii aici], în care frații mărturisesc greșeala de a crede că revenirea lui Hristos nu poate fi influențată de poporul Său.

Au fost reluate chiar și sloganele eșuatei campanii din 2007, numită „Operațiunea Ploaie Globală,” care promitea revărsarea ploii târzii ca răspuns la rugăciune persistentă și globală. Nimic din ceea ce era posibil omenește nu a fost lăsat nefăcut.

Un singur lucru nu au făcut frații noștri: Nu au identificat cauzele pentru care ploaia ne-a ocolit atâta amar de ani.

Au mai trecut doi ani de când „cei mari trimit pe cei mici după apă” iar cei mici se întorc tot cu vasele goale, „rușinați și roșiți” (Ier 14:1-3). Ploaia nu cade, izvoarele au secăt, și nu există niciun semnal că „o redeșteptare a adevăratei evlavii” s-a produs pe undeva prin câmpul mondial, sau că reforma atât de eluzivă a început să dea roade, cel puțin la nivelul de vârf al lucrării. Din contră, comunitățile noastre sunt mai dezbinat ca oricând, iar Conferința Generală se află în conflict cu propriile Diviziuni și Uniuni de Conferințe ca niciodată mai înainte. Multe dintre acestea au intrat în alianțe ecumenice, în ciuda avertizării clare a CG că nu acesta este drumul nostru. Altele au decis hirotonirea femeilor, la fel în ciuda avertizărilor serioase ale CG, sfidându-l în față pe Ted Wilson, așa cum s-a întâmplat la sesiunea Uniunii de Conferințe Pacific (PUC), unde înalți funcționari ai Diviziunii Nord-America l-au acuzat pe Wilson pentru situația disperată în care au ajuns Uniunile de Conferințe.

Motivul principal pentru acest eșec lamentabil este acela că Ted Wilson și liderii de la CG nu s-au întrebat de ce oare biserica doarme, și de ce ploaia nu a venit până acum. Este inadmisibil să te apuci de un astfel de proiect global fără să înțelegi motivele pentru care redeșteptarea și ploaia nu au venit, deși biserica le așteaptă, le dorește și se roagă pentru ele de peste un secol și jumătate. Au sperat că dacă

mobilizează biserica mondială la un masiv proiect de rugăciune, cerul se va face că uită motivele pentru care nu a plouat de peste un secol și jumătate.

Liderii noștri declară cu reală modestie că nu președintele CG este conducătorul bisericii rămășiței, ci Însuși Hristos, iar ei toți sunt umilii Lui slujitori.

Dacă este așa, cum se explică faptul că umilii Lui slujitori nu țin cont de sfaturile și avertizările pe care Hristos le-a oferit poporului Său din vremea sfârșitului referitoare la redeșteptare și reformă? El ne-a vorbit chiar pe canalele oficiale, recunoscute, ca să nu se poticnească nimeni.

Hristos a vorbit personal despre aceasta, cât a fost pe pământ, iar la împlinirea vremii a trimis pe cineva să ne explice precis ce înseamnă cuvintele Sale.

În Matei 25, El spune că biserica vremii sfârșitului doarme, și că trezirea nu se va produce automat, de la sine, poporul fiind sătul de somn, odihnit și capabil să se apuce de încheiat lucrarea. Nici nu spune că a sosit dimineața, iar trezirea s-a produs din cauza luminii sau gălăgiei de afară. Nu. El spune că în timpul somnului profund și netulburat de la miezul nopții, deodată se aude o strigare, o strigare care chiar produce deșteptarea. Dar nu un urlat, un țipăt furios, gălăgie pentru simțurile adormite, scandal și bubuit cu pumnul pe amvoane. Nu, nicidecum. Strigarea era un anunț, o solie, o comunicare, un îndemn: „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare!” Este chiar „marea strigare” despre care s-a tot vorbit în acest popor. (1)

Prin urmare, redeșteptarea va veni în biserica rămășiței atunci când în marele dormitor denominational se va auzi marea strigare de la miezul nopții. Ce este aceasta? Cum sună ea? Ce înseamnă să ieșim în întâmpinarea Mirelui?

Ca să nu existe dubii și neclarități, El ne-a vorbit din nou acum, la sfârșitul veacurilor, prin Spiritul Profeției, care este „mărturia lui Isus” pentru un grup de credincioși cărora li s-au încredințat tainele împărăției. Iată declarația inspirată:

„Marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos, Răscumpărătorul iertător de păcate... Acesta este începutul luminii îngerului a cărui slavă va umple tot pământul” (*Review and Herald*, 22 dec 1892).

Se referea, evident, la „solia foarte prețioasă” trimisă prin frații Waggoner și Jones la sesiunea CG din 1888, la Minneapolis. Prin ei Domnul a trimis o descoperire „mai proeminentă” a neprihănirii lui Hristos în legătură cu legea.

Dar mărturia este și mai precisă, indicând fără dubii că solia 1888 este chiar strigarea de la miezul nopții, o „solie de trezire” capabilă să aducă redeșteptarea autentică în poporul lui Dumnezeu. Într-o scrisoare adresată unor conducători ai bisericii din acel timp, sora White le reproșează că opoziția lor față de Waggoner și Jones este de fapt opoziție față de Hristos în lucrarea Sa de a trezi poporul acesta adormit. În acest context, ea spune clar că lumina trimisă prin frații Waggoner și Jones este chiar „solia de trezire.” Ascultați:

„Este datoria mea să vă spun că ați avut toate dovezile pe care vi le poate da Domnul cu privire la lucrarea specială pe care El o face spre a trezi o biserică încropită și adormită. Cei care vor primi solia dată, vor asculta solia Martorului Credincios către Laodicea. Dacă biserica refuză să asculte vocea Negustorului Ceresc și refuză să

deschidă ușa, Hristos va trece mai departe, iar ea va fi lăsată fără prezența Sa, fără adevăratele bogății, dar zicând cu îndreptățire de sine: 'Sunt bogat, m-am îmbogățit și nu duc lipsă de nimic' (*The Ellen G. White 1888 Materials*, 414).

Chiar aceasta s-a întâmplat după 1888. Biserica a refuzat lucrarea specială a lui Hristos pentru trezirea unei biserici adormite, a refuzat să asculte Vocea și astfel a rămas fără prezența lui Hristos. „Unul după altul,” spunea viziunea primordială, „părăseau gruparea celor care se rugau lui Isus în Sfânta Sfințelor și mergeau să se alăture celor dinaintea tronului; și imediat primeau influența nesfântă a lui Satana” (*Day Star*, 14 martie 1846).

Scrisoarea continuă, cu dovezi și mai clare că solia 1888 este chiar „solia de trezire” care răsună la miezul nopții:

„Sunt mulți care au auzit solia pentru acest timp, și au văzut rezultatele ei, dar de teamă ca unii să nu ia poziții extreme, și astfel să apară printre noi fanatismul, ei au permis imaginației lor să creeze multe obstacole care să împiedice înaintarea lucrării, și au prezentat și altora aceste dificultăți prin discursuri lungi asupra pericolelor acceptării doctrinei. Ei au încercat să contracareze influența soliei adevărului.

„Să ne imaginăm că ei ar avea succes în eforturile lor. Care ar fi urmarea? Solia pentru trezirea unei biserici încropite ar înceta, iar mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos ar fi adusă la tăcere” (*The Ellen G. White 1888 Materials*, 421).

Ellen White spera să nu se întâmple. Dar s-a întâmplat. „Ei” au avut succes în eforturile lor. Solia pentru trezirea unei biserici încropite a încetat, și mărturia care înalță neprihănirea lui Hristos a fost adusă la tăcere. Acesta este singurul motiv pentru care avem astăzi nevoie de redeșteptare și reformă.

Și ce constatăm? Biserica se roagă pentru redeșteptare, dar respinge „solia de trezire,” adică strigarea de la miezul nopții care dă deșteptarea fecioarelor.

Mai grav. Biserica închide gura celor care poartă astăzi această solie, recurgând chiar la excludere. Apoi se roagă fierbinte și postesc pentru redeșteptare și reformă.

Și mai grav. Biserica recurge la programe de fapte sfințitoare pentru a aduce redeșteptarea. Sigur, nu le mai numesc *exerciții spirituale*, deoarece poporul a început să înțeleagă natura lor mai mult decât dubioasă, ci *ucenicie radicală*. Este același lucru, și nu urmărește decât înhămarea poporului la practici care nu numai că nu au dat roade la cei care le-au inventat, dar au îndepărtat și mai mult poporul de Dumnezeu, decât să-l apropie, așa cum declarau.

Redeșteptarea autentică este produsă de o solie, „solia de trezire,” iar sora White o identifică clar și fără dubii cu solia 1888, trimisă prin frații Waggoner și Jones. Este o chemare la „întâmpinarea Mirelui” în intenția Sa de a face din biserica Sa „continuarea întrupării lui Hristos.” Fecioarele nu sunt așteptate la Nuntă ca oaspeți la masă. Aceasta este partea altora. Ele trebuie să vină ca Mireasă. Iar Mireasa nu este „pregătită” (Apoc 19:7), adică matură, capabilă pentru acest rol, decât atunci când se realizează în ea scopul etern al lui Dumnezeu.

Concis, solia de trezire este ecuația sanctuarului: **h+d**, adică „omenescul unit cu divinul,” extrasă din declarația fascinantă: „Hristos a venit să ne facă părtași de natură

divină, și viața Lui declară că *omenescul unit cu divinul nu comite păcat*” (*Ministry of Healing*, 180). Iar temelia acestei declarații este Maleahi 3: „Și deodată va intra în templul Său Domnul pe care-L căutați; solul legământului, pe care-L doriți” (Mal 3:1).

Doar când va recupera din molozul erorilor această ecuație glorioasă poate spera rămășița la o redeșteptare autentică, singura care va face să se pogoare din cer ploaia autentică pe care o așteptăm și pentru care ne rugăm. Altfel, vom fi victime sigure ale falsei redeșteptări care deja începe să cuprindă largi segmente ale Babilonului spiritual de astăzi.

...

(1) Strigarea „Iată Mirele, ieșiți-l în întâmpinare” nu se poate referi la a doua venire a lui Hristos, așa cum este interpretată astăzi în biserică. Când apare Hristos pe nori nu mai este posibilă nicio trezire a fecioarelor; atunci harul este demult închis. Iar predicarea revenirii lui Hristos s-a făcut dintotdeauna în acest popor, fără să producă trezirea fecioarelor, așa cum recunosc și frații noștri de la CG. Prin urmare, strigarea trebuie să se refere la altceva.